

7 Závěr

Doménová jména se stávají neoddelitelnou součástí komerčního života většiny společností a mnohdy i jednotlivců. Nastupující generace spoléhá při hledání informací zejména na internetové zdroje a jejich nárůst v posledním desetiletí je přímo exponenciální. S rostoucím počtem doménových jmen klesá množství zajímavých volných domén, a tím stoupá riziko kolizí s jinými tradičními právy k duševnímu vlastnictví.

Tomuto poklesu se internetový svět pokouší čelit zpřístupňováním nových vrcholných doménových jmen, a to jednak sponzorovaných (vázaných na splnění určitých podmínek) a jednak volných pro všechny subjekty. Tato snaha internetové veřejnosti však poměrně často naráží na zvyšující se zkušenost doménových spekulantů, kteří jsou schopni ve velice krátké době obsadit lukrativní doménová jména v nových vrcholných doménách, čímž nechávají ostatním registrantům doménová jména vyžadující kompromis a jsoucí složitější na zapamatování.

Ačkoli jsou doménová jména novým fenoménem právním, který není upraven speciálním právním předpisem, lze se domnívat, že vzhledem k dynamičnosti tohoto fenoménu a jeho globálnímu dosahu by speciální právní úprava ani nebyla žádoucí, nehledě na pochybnosti o její efektivitě. Ochrany nehmotných práv se lze úspěšně domáhat prostřednictvím tradičních institutů známých právnímu řádu České republiky, a to zejména pomocí ustanovení o nekalé soutěži v Obchodním zákoníku a dále ustanovení speciálních zákonů upravujících jednotlivá ohrožená práva na označení a další práva k duševnímu vlastnictví.

Ani nárůst sporů týkajících se doménových jmen ani právní teorie zatím zcela nevyřešily některé právní otázky týkající se charakteru doménových jmen a zejména pak jejich zařazení do systému jiných subjektivních práv. Rovněž otázka, zda lze doménová jména řadit k nehmotným statkům, zůstává bez jednoznačné odpovědi.

Doménová jména jsou často přirovnávána k ochranné známce, jelikož splňují v mnoha případech stejné funkce individualizační, soutěžní a případně propagační. Zásadní rozdíle je ovšem shledáván v teritoriální a věcné omezenosti ochranné známky v porovnání s doménovým jménem. Výhoda ochranné známky ovšem spočívá v její

formální registraci, které předchází průzkum zápisné způsobilosti, který naopak doménová jména postrádají, čímž je mnohdy ohrožena jejich individualizační funkce.

Domény mohou svým způsobem být podobné i obchodní firmě nebo názvu právnické osoby, případně je mohou doplňovat funkcí adresní a propagační. Na druhou stranu hlavní funkcí obchodní firmy nebo názvu právnické osoby je individualizační funkce, s čímž souvisí skutečnost, že jedna právnická osoba může mít pouze jednu firmu nebo název, což je jedním z hlavních rozdílů doménového jména, kde není vyloučeno vlastnictví většího množství domén.

Další práva na označení, které s doménovým jménem mohou souviset, jsou jméno fyzické osoby, které podobně jako název právnické osoby plní individualizační funkci, ovšem s tou výjimkou, že zatímco koexistence identických firem je velice málo pravděpodobná, je koexistence osob se stejným jménem, případně jménem a příjmením poměrně běžným jevem, a tudíž i spory o doménová jména kolidující s jménem fyzické osoby musí být zkoumány s ještě větší pečlivostí a důsledností a také s přihlédnutím na obsah prezentace, která je zde více než u jiných druhů schopná narušit i další osobnostní práva fyzické osoby a způsobit vážnou újmu na pověsti.

Nejednotnost názorů panuje také v oblasti autorskoprávní ochrany doménových jmen, kdy většina autorů se přiklání k možnosti autorskoprávní ochrany doménových jmen, ale pouze mizivé části jejich celkového počtu, a to z důvodu absence jedinečnosti, který u většiny doménových jmen chybí.

V posledních deseti letech můžeme rovněž zaznamenat nárůst rozhodovací praxe v oblasti sporů týkajících se doménových jmen, a to jak v oblasti soudních rozhodnutí, tak ve vzrůstající oblibě rozhodčího řízení. I v tomto směru lze tedy spatřovat praktickou reflexi práva na faktickou existenci doménových jmen jakožto nového fenoménu vyžadujícího právní kvalifikace.

Dále je nutno podotknout, že ochrana doménového jména ve srovnání s jinými právy na označení, ať už se bude jednat o ochrannou známku, obchodní firmu nebo jiná práva je ve většině soudně řešených případů v pozici „slabšího“ práva, a proto je při registraci doménového jména nutno dbát zvýšené opatrnosti, aby doménové jméno nenarušovalo práva třetích osob. Poměrně účinnou obranou proti takovému riziku je registrace ochranné známky shodné s kmenem doménového jména a případně užití vlastní obchodní firmy jako domény druhého stupně.

Tradiční instituty práv na označení jsou však nezdědka ohroženy spekulativními registracemi doménových jmen, které se v posledních letech staly velice výnosným obchodem řady společností i jednotlivců ohrožujících tím subjektivní práva třetích stran plynoucí z jejich nehmotných statků. V této otázce nezbývá než se spolehnout na tradiční instituty ochrany nehmotných statků a přizpůsobit je nově vzniklé situaci tak, aby nedocházelo k poškozování dobrého jména a pověsti třetích stran spekulativní registrací doménových jmen. Zde opět nezbývá, než pojistit se proti spekulativním registracím doménových jmen pomocí dalších právních institutů, a to zejména ochranných známek a uplatnit následně svůj nárok u soudu. Jako dobrou zprávu pro majitele nehmotných statků lze uvést úspěšnost žalob proti spekulativním registracím doménových jmen, které navzdory relativní zdlouhavosti procesu ve většině případů skončí ve prospěch majitele nehmotných práv.